

Til fru Hanne Severinsen vil jeg også ved denne debat erklære mig enig i en betragtning, som også var fremme ved en tidligere debat om udviklingspolitik og disse topmøder, nemlig at det er rigtigt, som fru Hanne Severinsen siger, at man kan bruge disse møder til at skabe en dårlig samvittighed på verdensplan. Der er en normdannende rolle. I det omfang vi overhovedet har et såkaldt verdenssamfund, er det den måde, det kommer til udtryk på, hvad man mener og sætter op af synspunkter. Det er meget vanskeligt at forestille sig, at det kan gøres på anden vis. Og så kan man i øvrigt mene om formen og hele apparatet, hvad man nu måtte mene, jeg havde nær sagt: Bare man ikke mener det samme som fru Pia Kjærsgaard.

Bemærkningen fra fru Kjærsgaard til sidst om, at Danmark var en overdådig vært, er i hvert fald malplaceret. Faktisk vil jeg sige om den praktiske side af det, at det, der var den danske fortjeneste, det, der var godt ved måden, det her blev lavet på i Danmark, var, at vi gjorde det på dansk. Vi gik ikke ind og sattede på fornemhed. De, der kom her, måtte møde os på den måde, vi gerne ville organisere tingene, altså ved at kombinere uformalitet med effektivitet. Det er netop det, der bagefter har givet mange roser til Danmark, fordi mange lande så en lidt anden måde at gøre sådan noget på, som man syntes var glimrende at møde.

Til fru Severinsen vil jeg sige yderligere, at jeg er enig i bemærkningen om, at udvikling er ikke noget, man skaber ved at hælde penge i et fattigdomshul. Det er netop noget af det, vi skal diskutere, når vi om kort tid skal drøfte det her spørgsmål om nærmere at beskrive indholdet og det praktiske i fattigdomsbekæmpelsen. Vækst er nødvendig, og man kan heller ikke fordele sig ud af fattigdommen – det er jeg også enig i – i de meget fattige lande.

Så er der diskussionen om handel eller bistand. Der må man også sige: Vi kan ikke ved hjælp af handel ændre på den fattigdom. Vi kan heller ikke ved hjælp af bistand alene ændre på den fattigdom. I det hele taget vil jeg gerne tage lidt afstand fra den rolle, handelsproblemet har spillet i diskussionen og også gør det i offentligheden.

Jeg advarer mod, at man forestiller sig en alternativ løsning til det, der foregår. Det er et absolut nødvendigt både- og at kombinere målrettet, langsigtet, sej bistand, som forpligter modtagerlandene i et samarbejde. Jeg gentager: Som forpligter dem i et samarbejde. Det er nød-

vendigt at kombinere det med, hvad der ellers kan skabes af gennembrudsmuligheder for deres økonomier internationalt. Der er ingen åben flugtrute for os væk fra det lange, seje, forpligtende arbejde fra begge sider.

Derfor fru Severinsens parallel til, at det nytter ikke med varig bistand, de skal over på aktivering. Med alle de overtoner af andre politiske anvendelser af begreberne, der selvfølgelig ligger i ordvalget, vil jeg godt erklære mig enig. Vi skal se på det, jeg kalder det dynamiske element i, hvad vi gør i disse lande. I den måde, den strategi, Folketinget sådan set er fader og moder til, ligger der jo netop et krav om gensidighed, om forankring af ejerskab og medansvar, som gør, at aktivering er et absolut bedre ord for, hvad der faktisk foregår.

Til fru Severinsens bemærkning om, at der med fastholdelsen af princippet om cirka halvdelen til multilateral bistand ligger en på grund af den – det sagde fru Severinsen ikke helt med de ord – succesrige økonomiske politik i Danmark og de smukke resultater med hensyn til væksten i dansk økonomi absolut stigning i støtten fra Danmark til de internationale organisationer.

Mit svar på den betragtning er, at det er sandelig også meningen, og sådan var det jo også tidligere. Princippet om cirka fifty-fifty har været sådan langt tilbage, hvor dansk økonomi var meget dårligere end nu, og hvert år har det princip været fastholdt.

Når jeg mener, det skal fortsætte, er det, fordi det har et selvstændigt formål, at vi bidrager til opbygningen af det, jeg vil kalde et internationalt samfund. Der er i den forbindelse det, vi foretager multilateralt, en langsigtet investering også systemmæssigt i en bedre verden. Det er farlige ord at sige sådan: En bedre verden. Det lyder blåøjet, men det er meget svært at komme uden om kernen i det.

Så om Verdensbanken, som reformerer sig og nærmer sig synspunkterne, der er udtrykt i vores politik. Der har jeg bemærket en vis spredning i karaktergivningen til Verdensbanken under debatten. Mange lærere bruger det her med at give en pil opad, når de giver en eller anden karakter, og jeg har bemærket en pil opad hos samtlige, uanset at niveauet har været lidt forskelligt.

Den pil er jeg enig i. Man kan sige, at vores markeringer og karakteren af vores dialog med Verdensbanken er blevet skærpet, også fordi vi kan se, at det nytter. Så vi er i dyb diskussion